

że powołane w wymienionych zarządzeniach lata 1961 i 1962 zmienia się odpowiednio na lata 1962 i 1963, a powołaną uchwałą nr 505 Rady Ministrów z dnia 24 listopada 1961 r. o narodowym planie gospodarczym na 1962 r. zastępuje się uchwałą nr 359 Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1962 r. o narodowym planie gospodarczym na rok 1963.

§ 2. Zmiany w planie inwestycyjnym w 1963 r. mogą być dokonywane na podstawie powołanych w § 1 zarządzeń oraz zgodnie z odrębnymi przepisami w zakresie wymagań dokumentacji projektowo-kosztorysowej dla inwestycji

w latach 1963—1965 oraz zasad projektowania, planowania, finansowania i realizacji inwestycji priorytetowych, jak również zgodnie z terminami przewidzianymi w uchwale nr 359 Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1962 r. o narodowym planie gospodarczym na rok 1963.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

183

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 3 kwietnia 1963 r.

w sprawie zasad finansowania kosztów związanych z dopełnieniem obowiązków wynikających z gwarancji.

Na podstawie § 14 uchwały nr 289 Rady Ministrów z dnia 13 września 1962 r. w sprawie gwarancji na przedmioty produkowane przez jednostki gospodarki uspołecznionej i niektórych innych środków, które należy zastosować w celu zwiększenia odpowiedzialności producentów za wady fizyczne towarów, zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa pokrywają koszty napraw gwarancyjnych swoich wyrobów objętych systemem napraw gwarancyjnych ze środków obrotowych. Kosztami tymi obciążają koszty własne produkcji, traktując je jako koszty naprawy braków.

§ 2. 1. Na wyroby objęte systemem gwarancyjnym, dla których okres gwarancji, liczony od daty wydania przedmiotu przez producenta, jest nie krótszy niż 12 miesięcy oraz dla których przewiduje się wysokie koszty napraw w stosunku do kosztów wytworzenia, przedsiębiorstwo może utworzyć fundusz napraw gwarancyjnych.

2. W uzasadnionych przypadkach dopuszcza się możliwość gromadzenia środków funduszu napraw gwarancyjnych określonych wyrobów lub grup wyrobów na szczeblu zjednoczenia bądź centrali zbytu.

3. Decyzje w sprawie utworzenia funduszu napraw gwarancyjnych oraz decyzje w sprawie gromadzenia środków tego funduszu na szczeblu zjednoczenia bądź centrali zbytu podejmuje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego), a w odniesieniu do organizacji spółdzielczych — prezes właściwego centralnego związku spółdzielczego w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 3. 1. Fundusz napraw gwarancyjnych tworzy się w formie narzutów na koszty własne wyrobów, na które została udzielona gwarancja, według stawek procentowych liczonych od wartości w cenach zbytu tych wyrobów.

2. Wysokość stawek narzutów na koszty określonych wyrobów lub ich jednorodnych grup zatwierdzają na każdy rok dla poszczególnych przedsiębiorstw dyrektorzy zjednoczeń w ramach limitów ustalonych przez właściwych ministrów.

§ 4. 1. Fundusz napraw gwarancyjnych ewidencjonuje się na wyodrębnionym koncie analitycznym w ramach konta „Fundusze specjalne”.

2. W uzasadnionych przypadkach środki finansowe funduszu można gromadzić na specjalnych rachunkach bankowych.

§ 5. Przedsiębiorstwa dokonują odpisów na fundusz napraw gwarancyjnych w okresach miesięcznych.

§ 6. Z funduszu napraw gwarancyjnych pokrywa się faktyczne koszty związane z naprawami gwarancyjnymi wykonywanymi we własnym zakresie (materiały, robocizna, transport przedmiotu do naprawy) bądź zleconymi innym wykonawcom.

§ 7. W razie utworzenia funduszu napraw gwarancyjnych sposób ewidencji funduszu i kosztów powinien umożliwić ustalenie rzeczywistej wysokości napraw gwarancyjnych w przekroju wyrobów lub ich jednorodnych grup, dla których zatwierdzono oddzielne stawki narzutów, oraz ustalenie terminów wygasania gwarancji.

§ 8. 1. Wartość wykonanych napraw gwarancyjnych we własnym zakresie nie może być zaliczana do wartości produkcji zarówno towarowej, jak i globalnej.

2. W razie utworzenia funduszu napraw gwarancyjnych koszty faktycznie poniesione w danym miesiącu na wykonane naprawy gwarancyjne nie mogą być zaliczane do kosztu produkcji towarowej, jak i globalnej, lecz obciążają fundusz napraw gwarancyjnych.

§ 9. 1. Nie wykorzystane na koniec roku środki funduszu napraw gwarancyjnych:

- 1) w części dotyczącej gwarancji wygasających w danym roku — podlegają przeniesieniu na rachunek strat i zysków przedsiębiorstwa,
- 2) w części dotyczącej gwarancji wygasających w latach następnych — pozostają jako środki funduszu na rok następny.

Jeżeli faktyczne koszty napraw przekroczą wysokość funduszu w części dotyczącej gwarancji wygasających w danym roku, nadwyżkę kosztów przenosi się na rachunek strat i zysków przedsiębiorstwa.

2. W wyjątkowych przypadkach właściwy minister może zezwolić na zastosowanie następujących uproszczonych zasad: Nie wykorzystane na koniec roku środki funduszu napraw gwarancyjnych:

- 1) w części przekraczającej kwotę naliczenia funduszu za ostatni rok przenosi się na rachunek strat i zysków przedsiębiorstwa,
- 2) w części równej tej kwocie bądź niższej od tej kwoty pozostają jako środki funduszu na rok następny.

Jeżeli faktyczne koszty napraw przekroczą wysokość funduszu posiadanego w danym roku, nadwyżkę kosztów przenosi się na rachunek strat i zysków przedsiębiorstwa.

§ 10. Szczegółowe zasady ewidencji i rozliczania kosztów napraw gwarancyjnych oraz gospodarowania funduszem napraw gwarancyjnych określają właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), a w odniesieniu do organizacji spółdzielczych — prezesi centralnych związków spółdzielczych.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1963 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*